

Газета Західної конференції
Церкви адвентистів сьомого дня

№ 133
січень 2016

ГОЛОС НАДІЇ

**У Рівному почали
"Дихайти вільно" с.2**

**"Різдвяні
піснеспіви" с.6**

**Випробування
заради вістки
Євангелія с.8**

**Канікулярна школа
"Чашка чаю" с.4**

Сергій Шевчук

У Рівному почали "Дихати вільно"

З 6 по 16 грудня 2015 року у Рівному пройшла програма-тренінг для бажаючих позбавитись від тютюнової залежності "Дихайте вільно".

Програма "Дихайте вільно", у рамках програми "Рівне — місто надії" пройшла уже вдруге за останні три місяці.

Ефективна реклама

У неділю, 6 грудня о 16:00 двері дому молитви громади №2 Церкви адвентистів сьомого дня були відкриті для усіх бажаючих звільнитись від тютюнової залежності. Програму рекламували навіть в тролейбусах міста. Завдяки цьому на першу зустріч прийшло 52 особи.

Усі учасники тренінгу були поділені на 2 групи; зустрічі відбувались щоденно о 16:00 та 18:30 год.

Вдала команда

Левову частку тренінгу проводив Олег Нещеретний, який ділився простими, але дуже дієвими методами звільнення від тютюнової залежності.

Кожна зустріч завершувалась духовними роздумами, які

проводив пастор місцевої громади Сергій Шевчук.

Цікаво, що контингент людей, які приходили на зустрічі був дуже різний: чоловіки і жінки, молодь та люди старшого віку. Наприклад, наймолодші учасники ледь досягли повноліття. А найстаршому чоловікові виповнилось 83 роки, більше 65 років з яких він палив. Забігаючи наперед, скажу, що йому вдалось залишити цю згубну звичку.

Цікава програма

Під час занять, слухачі не тільки змогли залишити паління, але отримали дуже цінну та практичну інформацію про покращення власного здоров'я, стосунків у сім'ї, здобуття ефективних навичок планування власного часу тощо.

До кінця програми усі дуже здружилися з ведучими програми, адже вони "летіли на одному літаку" — їх об'єднали єдині прагнення та цілі. Зрештою, завдяки програмі-тренінгу 20 людей кинули палити.

Завершилась програма святковим бенкетом. «Випускників запросили відвідувати інші заходи в рамках проекту "Рівне — місто надії": клуб скандинавської ходи, масаж, кулінарні класи, групи по вивченню Біблії тощо.

Робота триває

А 10 січня, через місяць після завершення тренінгу, відбулась перша зустріч групи підтримки для тих, хто звільнився від тютюнової залежності. Також, у цей день відбулась зустріч клубу скандинавської ходи, а для присутніх заспівав зведений хор рівненських громад церкви Адвентистів сьомого дня.

Завдяки подібним програмам, церква виконує доручення Ісуса Христа, відповідаючи на потреби людей, служачи їм, розповідаючи і показуючи на практиці любов Божу.

Анатолій Ярчак

Слідопитська канікулярна школа відбулась у Шацьку

10-12 січня в поліському селищі Шацьк пройшла канікулярна школа слідопитів під девізом «Зв'язані з Богом».

Діти з громад Адвентистів сьомого дня міста Володимир-Волинський та селища Іваничі зібралися разом з місцевими учасниками клубу слідопитів в приміщенні молитовному будинку.

Їх метою було не просто гарно провести час, збагатитись духовно, вивчити щось нове і корисне, але й навчитися служити потребам інших.

Слід відмітити, що серед 19 дітей, присутніх на канікулярній школі, були діти, які почали нещодавно відвідувати клуб слідопитів та, зацікавившись, стали активно брати участь в клубних заходах.

Служитель Шацької Церкви Адвентистів сьомого дня Леонід Саповець разом зі своєю дружиною Марією проявили справжню гостинність, приймаючи організаторів та учасників цього заходу.

В неділю, у перший день канікулярної школи, слідопити відвідали дитячий інтернат в селі Головно. Ця поїздка була організована при підтримці пастора Церкви Адвентистів сьомого дня м. Любомль Юрія Ліщука, який звернувся з невеличкими духовними настановами до дітей та викладачів інтернату.

Слідопити, в свою чергу, підготували програму для дітей. Разом з ними вони співали християнські караоке-пісні, розповідали напам'ять псалми з Біблії, а в кінці програми вручили дітям з інтернату солодкі подарунки.

Зі слів директора клубу слідопитів Григорія Антонюка дізналися, що метою цієї благодійної акції

було навчити слідопитів проявляти Христову любов до дітей, які позбавлені батьківської турботи та пам'ятати, що в цьому світі є люди, яким набагато важче, ніж нам, і саме вони потребують нашої дружби і опіки.

Загалом, за весь час перебування на канікулярній школі в Шацьку, слідопити мали можливість вивчати біблійні уроки і проходити такі спеціалізації, як плетіння з лози та зав'язування вузлів.

Щоб подарувати дітям незабутнє враження та дати їм практичні навички, для них працювала ціла дружня команда: координатор Павло, спортінструктор Алік, капелан Анатолій, наставники Назар та Володимир на чолі з директором Григорієм Антонюком.

Смачні сніданки, обіди та вечері дітям готували дружина служителя Марія та сестра з місцевої громади — Наталя.

Під час занять діти проявили неабиякі вміння та здібності, а дехто з них навіть здав тест на зав'язування вузлів.

Захоплюючими, цікавими та повчальними були вечірній похід з ліхтариками навколо Чорного озера, вікторина брейн-ринг та екскурсія в музей фауни, що розташований на території Шацького лісового коледжу.

Ця екскурсія проходила за сприяння місцевого селищного голови Сергія Миколайовича Віннічука, а провів її заступник директора лісового коледжу Андрій Іванович Панасюк. З його уст діти почули цікаву розповідь про життя тварин і птахів нашого регіону та побачили їх муляжі у вигляді музейних експонатів.

У вівторок, на заключному шикуванні після виконання церемоніалу, діти-слідопити та організатори канікулярної школи обмінялися словами щирої подяки.

Діти дякували дорослим за гарно проведений час та практичні навички, яких вони набули в процесі навчання. Додому вони повезли з собою гарні, приємні спогади.

Роман Шуляк

У Володимирі-Волинському пригостили «Чашкою чаю»

Молодіжний конгрес «Чашка чаю» навчав як почати працювати місіонером у власному місті.

Молодь Володимир-Волинської громади провела місіонерський конгрес під гаслом: «Поділись теплом надії» з 9 по 10 січня.

Конгрес такого типу проводився вперше у Волинській області. На відкриття приїхало близько 50 молодих людей, які представили музичні номери від своїх громад.

Організатори поставили перед собою наступні завдання:

1. Дати молоді базові поняття про місіонерську справу у громаді.
2. Мотивувати проводити рекламу ТК «Надія», та інші церковні заходи через «Чашку чаю» у своїх містах та селах.
3. Здружити молодь для спільної праці на ниві Божій.

На конгресі були викладені семінари на тему: «Як почати власну місіонерську справу» та «Місіонерська праця з різними верствами населення».

Спікерами були: Керівник глобальної місії Західної Конференції Віктор Власюк та пастор Володимир-Волинської громади Роман Шуляк.

У рамках конгресу молодь здійснила вихід у місто: рекламували ТК «Надія» і пригостили перехожих чашкою гарячого чаю. Адміністрація

ТК «Надія» підтримала ідею і подарувала термос, який був розіграний в кінці конгресу між громадами, що бажали продовжувати рекламувати телеканал через «Чашку чаю». Приз отримала молодь із с. Привітне.

Після конгресу всі весело пограли у сніжки.

Роберт Біро

У Закарпатті організували канікулярну школу для угорців

Дитяча канікулярна школа угорських і українських дітей та молоді у Вишково перетворилась на справжню місіонерську програму.

З 4 по 10 січня пастор з громади Берегова, керівник відділу національних меншин Дьозо Форкош, перекладач-місіонер Роберт Біро протягом одного тижня щодня знайомили відвідувачів канікулярної

школи з цікавими та повчальними історіями з життя Ісуса Христа та його послідовників, вивчали дитячі християнські пісні, грали в різні цікаві та активні ігри.

Щодня були й практичні завдання — записати та вивчити пам'ятний вірш, після теоретичного заняття — намалювати малюнок на основі щойно почутої історії.

Важливим і цікавим домашнім завданням щодня було розповісти про почуте своїм друзям, і запросити їх на наступну зустріч. За успішне виконання завдань діти та молодь отримували маленькі подарунки, солодощі. Члени громади декілька разів готували для юних відвідувачів смачний обід. Саме того тижня у смт. Вишково випав перший сніг, тож деякі ігри та змагання проходили на подвір'ї Дому молитви.

Група щодня збільшувалась: спершу вона налічувала 4-5 чоловік, а до кінця тижня зросла до 12. Дехто з дітей та молоді відвідав і суботнє богослужіння.

Та найцікавішим і найважливішим був останній день занять — в неділю, 10 січня. На це урочисте заняття діти запросили своїх батьків, а також бабусів і дідусів, щоби ті почули і побачили все, що діти вивчали протягом тижня.

Спершу юні відвідувачі, на основі своїх же малюнків, розказали історії, які чули на програмі, заспівали декілька пісень та розказали пам'ятні вірші. Потім пастор Дьозо Форкош розповів для молоді та їхніх батьків ще одну цікаву історію з життя Ісуса Христа.

В кінці програми діти отримали цінні подарунки з шкільним приладдям, передані угорською організацією ADRA. А їхні батьки отримали в подарунок

книги «Христос — Надія світу» та «Велика боротьба» угорською мовою.

Іван Крічвалуший

Світлана Малова концертувала у Кричево

Концерт авторської християнської пісні відбувся у мальовничому гірському селі Кричево, що на Закарпатті.

Впродовж двох годин, 8 січня 2016 року, присутні у домі молитви мали можливість насолодитися авторськими піснями Світлани.

Світлана Малова — відома християнська співачка, автор і композитор. Вона член церкви Адвентистів сьомого дня в Росії. За 5 років Світлана дала понад 300 концертів у містах Росії, України, Білорусії, з них 50 — у місцях позбавлення волі.

Кожна пісня, виконана автором, відкривала глибокий зміст Біблійних істин. В залі молитовного будинку було багато гостей, які затамувавши подих, з задоволенням слухали пісні.

Пастор громади, Іван Крічвалуший, подякував Богові за чудовий музичний вечір, і за той талант, яким Господь наділив Світлану Малову.

Оксана Терещук

Різдвяні вечори в Бересті принесли радість мешканцям і учасникам

Близько п'ятдесяти будинків села Берестя, Дубровицького району, що на Рівненщині, у Різдвяні вечори почули прославлення Бога.

Зі словами «дозвольте в вашому домі прославити Бога» група місіонерів-адвентистів з місцевої громади стукали в двері хатинок сільських жителів.

Після запрошення увійти в дім, вони співали псалом про любов Христа. А далі звучала молитва про мешканців будинку. Після такого відвідування в односельчан були сльози на очах. Дехто виходив на вулицю і довго проводжав словами подяки та благословення. Найбільше шокувала людей відмова брати кошти. «Ми славимо Бога безкоштовно», — звучала відповідь. На що люди казали: «Видно, що це Божі діти».

На згадку місіонери залишали книги, газети чи журнали; в будинках, де проживали люди з потребами — пакунки з одягом чи продуктами.

З 14 до 20 години ходили по селі з піснею, а наступного дня селом пішла чутка про те, як адвентисти гарно славили Бога. Це був четвер, 7 січня, а в п'ятницю ввечері, після Богослужіння, продовжили акцію.

Пресвітер церкви євангельських християн баптистів, в домі якого теж співали, зазначив: «Ви приємно мене здивували». Таким чином протягом двох різдвяних вечорів в селі пройшла свого роду євангельська програма, метою якої було нагадати людям про Христа, який їх любить. «І ноги не боліли і не відчувалось втоми, а серце переповнювалось радістю», — зазначає одна із учасниць цього заходу. Отже позитивні емоції отримали усі учасники дійства: і ті хто працював, і ті, хто слухав.

Лілія Кулініч, Рома Помян

"Різдвяні піснеспіви" лунали на Рівненщині

10 січня в місті Дубно відбувся X фестиваль духовної пісні «Різдвяні піснеспіви», який став не тільки ювілейним, а й міжнародним.

Цьогоріч до участі були запрошені 23 співочі колективи різних віросповідань міст Дубно, Рівне, Львів, смт. Млинів, Гіжицьк (Польща). Учасники виконали пісні та показали обрядові сценки своїх предків.

Присутніх, зі Святом Різдва Христового, привітали міський голова м. Дубно Василь Антонюк та народний депутат України Олександр Дехтярчук.

Не вперше місцева влада запрошує на таке дійство громаду Церкви адвентистів сьомого дня в місті Дубно. Обласний пастор церкви Адвентистів сьомого дня Валерій Левицький розпочав виступ рівненського

зведеного хору коротким зверненням зі Слова Божого. Під керівництвом диригента Даши Шевчук хор виконав три твори: «Знала б ти, Марія...», «Дякуйте Господу» та «Ось Він гряде!».

Василь Мурга

Літературні євангелісти відвідали Закарпаття

Вісім студентів із Українського гуманітарного інституту м. Буча, та 6 місіонерів із Польщі розповсюджували літературу у смт. Кобилецька Поляна і навколишніх населених пунктах: смт Великий Бичків, с. Росішка, с. Косівська Поляна.

На межі 2015 і 2016 років, з 20 грудня по 2 січня у громаді Кобилецька Поляна, Рахівського району, Закарпатської області, працювали літературні євангелісти.

Майже щовечора місцева громада збиралась на молитовні зустрічі. На кожному богослужінні місіонери ділились яскравими досвідами Божественного Провідіння та керівництва.

Незважаючи на велику кількість проданих книг, успіх буде залежати від продовження роботи, яка тепер покладена на громаду.

Анастасія Манік

Людмила Кастран

Підкорювачі висот

Діти з громад м. Львова, Дубно та Рівного, загалом 26 осіб, зібралися на канікулярний табір для слідопитів у м. Рахів.

Зимові Карпати 3-8 січня 2016 року зустріли нас засніженими схилами та морозом. Проте це не стало перешкодою на шляху до підкорення нових вершин та втілення теоретичних знань в практичні навички.

Піднявшись у поході на 1000 м, маленькі (і не тільки) слідопити розводили вогнище, добували воду зі снігу для приготування обіду. Зусилля наші не були марними, бо найсмачніших макаронів в житті ми ще не куштували! А ще юні мандрівники відвідали географічний центр Європи. Найбільш задоволеними, після відвідин слідопитів, лишилися продавці сувернірних прилавоків ;).

Для справжніх слідопитів важливо зростати у пізнанні навколишнього світу. У цьому нам допомагають спеціальні уроки. На даному етапі ми освоїли "Табірні вміння 1", "Спорудження укриттів в надзвичайних ситуаціях", "Першу медичну допомога", "В'язання вузлів".

Із насиченого табірної графіка, можна виділити чотири найочікуваніші дітьми події: тонізуюча зарядка та майже неочікувана винагорода за "хорошу" поведінку від Михайла Оліярника; смачна їжа від головного і єдиного кухаря Андрія Савіна; пізнавальні лекції та цікаві фільми від Сергія Шевчука, та практичні спеціалізації від братів Біланів.

Безперечно, невід'ємною частиною табірної життя були духовні роздуми та прославлення нашого Творця у піснях та гімнах. Ось в такій дружній, насиченій пригодами та спілкування атмосфері слідопити розпочали свій новий рік.

Візит милосердя

Ужгородський центр соціального захисту населення не єдина організація, де завжди раді гостям, але саме в цьому закладі проживають люди похилого віку, які багато чого бачили, пережили, які знають і розуміють, що життя прожити — не поле перейти...

Саме ці громадяни нашого суспільства потребують особливого піклування та уваги — бо саме їх, у першу чергу, відвідують нав'язливі думки про те, що вони залишені один на один зі своїми проблемами, і що вони вже нікому не потрібні...

Турбота держави про цих людей, звичайно ж, заслуговує схвалення, але кожен розуміє, що жити у своїй сім'ї, і жити у громадському закладі — величезна різниця.

Третього січня центр соціального захисту населення, де проживають 35 людей похилого віку, відвідали члени першої та другої громад церкви християн Адвентистів сьомого дня.

Зрозуміло, що таке відвідування не є виключенням із правил, але в цей день теплим словом та увагою по особливому було огорнуто мешканців соціального центру, адже принесли в цей дім частинку добра і надії...

Тому й не дивно, що пісні, вірші, та молитви подяки нашому Творцю знайшли теплий відгук у серцях присутніх.

Новорічні гостинці — хороша справа, проте для одиноких людей чи не найважливішим подарунком є простосердечне спілкування та щира зацікавленість у їхній долі, вістка про те, що наш милосердний Господь любить кожну свою дитину. Він різними засобами переконує нас у тому, що ми потрібні нашому небесному Отцю, адже Його жертва за кожного з нас є доказом Божої любові.

Для того, щоб почути цю вістку надії і зрозуміти, чого хоче від кожного наш Господь, мешканцям закладу гості піднесли приємний подарунок — параболічну антену, з можливістю переглядати передачі християнського телеканалу «Надія».

Програми цього телеканалу вже добре відомі тим глядачам, котрі збагнули, що кожен з нас має потребу в тому, щоб мати Ісуса Христа своїм особистим Спасителем.

«Бо не хоче наш Бог загибелі нікого, а бажає спасти кожного, хто приходить до Нього...»

Оксана Матвійчук

Випробування заради вістки Євангелія

Якщо детально розглянути життя кожної людини, що живе на землі, то ми зможемо побачити той шлях, який Господь приготував для неї.

В когось це, можливо, проста дорога, в когось ще й дуже не легка, проте, нічого у Бога не відбувається просто так.

Для кожного з нас у Нього є мета. Дуже часто люди запитують: «Чому так і чому саме я, чому це відбувається зі мною?» На всі чому ми отримуємо відповіді на небі.

А тут і тепер нам залишається тільки роздумувати і дивуватись всім подіям, які відбуваються чи відбувалися колись у нашому житті чи житті наших близьких.

Своїми спогадами про маму ділиться Ілля Антонович Пірчак. У неї була нелегка дорога в житті — вона пережила жахи голокосту, але Господь допоміг їй вижити в тяжкі роки Другої світової війни.

Зараз Ілля Антонович уже на пенсії, все життя він був пастором. Проживає в м. Мукачєво, Закарпатської області.

«Мама моя, Махела Найбауер народилася у 1921 році в сім'ї традиційних (не ортодоксальних) євреїв, які були не дуже релігійні, — більш сучасні і виховували своїх дітей в такому ж дусі.

Батьки старалися дати хороше, перспективне майбутнє своїм п'ятьом дітям.

Молоді роки

Після того, як у Німеччині почалися нацистські рухи, батьки заради майбутнього своїх дітей, все залишили і переїхали жити в тодішню Польщу, тепер це територія Львівської області, в містечко Кам'янка-Струмиліва (тепер Кам'янка-Бузька).

Моя мама була активним підлітком, кожного літа на декілька тижнів вона ходила в Карпати з групою скаутів. Їй було цікаво досліджувати природу, гори і бути в поході.

Коли в 1939 році Львівщину визволили від Польщі радянські війська, старший мамин брат став футболістом і грав за якусь збірну в радянські часи, але згодом він повернувся на Захід.

Гетто і концтабір

В 1941 році прийшли німецькі війська і тоді на євреїв почалися переслідування. Родина все ще залишалася у Кам'янці-Бузькій. Спочатку для полонених організували гетто: оточили центральну площу і там люди повинні були жити в тяжких умовах.

Мамина сім'я була багатою, їхній будинок і магазин знаходилися у центрі міста, тому вони залишилися жити у своєму домі.

Через півроку, мамі було уже 20 років, їх вивезли в проміжний концтабір у лісі, що був загороджений колючим дротом,

де була пилорама та столярні цехи. Там вони жили в бараках і працювали.

Сім'я Найбауерів жила в конторі, бо вони змогли підкупити охоронців, щоб жити трішки легше. Але настав час, коли німці вирішили вивести цей концтабір в Дахау, у табір смерті.

Спочатку вирішили загрузити у вагони жінок. Коли вже почалася перша загрузка і члени родини зрозуміли, що їм потрібно розлучитися, один із маминих братів намагався вискочити у вікно і прямо там, на їхніх очах у вікні, його розстріляли... Німці почали стрілянина по всіх полонених, які намагалися втекти. А бабуся зупинила своїх рідних і промовила: «Давайте довіряти Богу, як буде — так буде, не втікайте».

Втеча

Бабусю, маму і мамину молодшу сестру повезли на станцію грузити у вагони. Батько з братом залишилися ще в таборі. В кожному вагоні було по одному охоронцю.

Бабуся підійшла до одного охоронця, показала йому цілу пригоршню грошей і просила, щоб він їх відпустив. Проте він сказав: «Я зможу відпустити тільки двох і навіть тобі, старенька, вже втікати, тобі вже все рівно».

Дочки, почувши проте те, що їхня мама, залишається, а вони зможуть утекти, почали дуже плакати і не хотіли втікати без мами. Надійшов час, коли потяг в одному місці заповільнив рух, охоронець разом із бабусею, виштовхнули на ходу мою маму з сестрою із вагона.

Коли бабуся виштовхувала їх, вона поклатала в кишеню мамі гроші і сказала: «Доню, бережи свою сестру».

Після того, як вони вискочили з потяга, дівчата швидко-швидко бігли лісом.

Невипадкова зупинка

Мама не помітила в поспіху дерево і вдарилася головою в нього так сильно, що на деякий час втратила свідомість.

З часом вона прийшла до тями і побачила перелякану сестру, що дуже плакала. Вона сказала: «Не плач, а давай щось робити. Давай повернемося знову в концтабір, можливо, там хтось ще із наших є».

Сестри вирішили повернутися і по дорозі зустріли одного хорошого знайомого, який їх застеріг і сказав, щоб вони не поверталися у концтабір, бо там усіх чоловіків розстріляли і їх також можуть розстріляти.

Сміливий план

Після такого застереження, мама роззирнулася і зорієнтувалася у якій стороні Львів і вони вирішили піти до міста, бо там мали якихось добрих друзів.

Вони з сестрою прийшли вночі до Львова, їх там переодягнули, дали одяг і ще якісь гроші і порадили єдиний вихід — піти чи в Угорщину чи в Чехословаччину, адже залишатися у Львові без документів було небезпечно.

Досвід школи виживання, коли мама ходила в походи в Карпати, допоміг їй вижити в тих умовах, в яких вони з сестрою опинилися.

Важка дорога

Мама знала дорогу через Карпати і вони вирішили піти в Угорщину. Їм вдалося дійти до станції Лавочне, тоді там був кордон між Польщею і Угорщиною.

По дорозі вони витратили всі кошти і завернули до хати одного пастуха запитати дорогу. Він сказав, що їхній міщанський одяг видає їх і вони поміняли свою одягу на просту селянську.

Чоловік показав їм якою дорогою вони мали йти, щоб не натрапити на прикордонників. Так і було, вони дійшли до селища Воловець, мавши адресу від львівських друзів, там вони найнялися на роботу до одного чоловіка.

Зустріч з Антоном

Мій батько був мірошником: мав перевізні млини і молотарки, приїздив у Свалявський та Воловецький райони і молотив людям зерно. Тоді він уже був пресвітером нашої церкви. Всі його знали як порядного чоловіка, який у суботу не молотить.

Завжди його люди питали, чому він не жениться, на що він відповідав, що вже старий, мовляв, йому більше як 35 років, вже пізно і так звик жити.

Через деякий час, він приїхав у те село, де була моя мама із сестрою і там йому розповіли, що є тут такі дівчата, які у суботу не хочуть нічого ні робити, ні варити,

ні прибирати. Йому порадили піти і взяти собі можливо не обох, хоча б одну, щоб йому варила і допомагала по господарству. Він погодився і пішов до того чоловіка, що найняв сестер.

Батько викупив дівчат від господаря за суму яку той сказав, бо дівчата ще мали в нього відпрацювати 3 місяці за одяг, харчі і ті гроші, які він на них витратив. І з того часу сестри жили у мого батька і допомагали йому в господарстві.

До батька приходило багато людей, щоб молоти зерно, а він усім розповідав про Бога, про правду і істину. Моя мама ці розмови слухала, їй було цікаво, що він розкаже і навчає про Бога Авраама, Ісаака, Якова.

І знову втеча

Так вони жили до певного часу, поки не було донесено жандармам, що в мірошника живуть чужі люди.

Рятуючись від жандармів, на початку 1944 року, сестри змушені були поїхати до Будапешту, де євреїв, завдяки наказу, не переслідували по місту.

В Будапешті мама ходила до адвентистської церкви і вже готувалася до хрещення, проте пастор не зміг її хрестити, бо в неї не було ніяких документів і для нього було ризиковано, не знаючи хто вона насправді, дати хрещення.

В столиці Угорщини сестри пробули пів року.

Коли у Будапешті розпочалось переслідування євреїв, мама написала батькові листа, що у них така проблема і він вислав їй гроші, щоб вона приїхала назад, щоб тут разом вирішити якусь цю ситуацію.

Повернення

Вона залишила Будапешт і повернулася на Закарпаття сама, без сестри, яка не захотіла повертатися з нею.

В зв'язку з тим, що жандарми продовжували задавати багато запитань на рахунок мами, у 1944 році батьки вирішили одружитись, щоб мама змогла отримати документи.

Коли радянські війська звільнили Закарпаття від фашистів, серед євреїв постала така інформація, що Сталін дозволяє

їхати до Ізраїлю відбудувувати ізраїльську державу.

Деякі з маминих родичів, а саме сестра і брат-футболіст, вирішили поїхати до Ізраїлю, як патріоти, вони відгукнулися на цей заклик і поплили на судні. Але Бог так дав, що моя мама не захотіла поїхати туди, бо вона була вже одружена, хотіла жити з ним і створювати сім'ю.

Нажаль, усі хто поплив на тому судні (близько 600 чоловік) загинули, судно затонуло, так і не дійшовши до Ізраїлю. Чи це була випадковість чи умисне, не знає ніхто.

Нова сім'я

В нашій сім'ї було шестеро дітей. Я третій син. Всі, крім старшого брата стали адвентистами сьомого дня.

Свою маму я охарактеризував би як відважну, розумну, акуратну, справедливу жінку, люблячу маму, а також як спортсменку, яка навчила мене грати в настільний теніс.

Саме мама привила мені любов до Бога, розповідала нам, дітям, про Нього. Саме завдячуючи моїм батькам уже в шість років я захотів стати пастором.

Мій батько розповідав мені, що мій дідусь був православним священником, який шукав правду, що він хотів служити Богу, і що найкраща дорога в житті — це служити Богу. Одна сестра з нашої церкви брала мене з братами завжди з собою на місіонерську роботу і завжди мені казала: «Ти будеш пастором».

Місіонери

Я вірю, що в Бога була ціль залишити мою маму при житті, хоча всі її родичі загинули, щоб вістка Євангелія змогла поширюватися через неї.

Адже вона мала доступ до єврейської діаспори, а батько мав доступ до русинів, до угорців, до словаків.

І найголовніше — привести своїх дітей до Бога. Хоча вона залишилася геть одна, вона набула сім'ю як буквальну, так і духовну.

В нашому будинку у місті Мукачево з 1947 по 1975 роки збиралися брати і сестри на зібрання.

Останні роки мама була дуже рада, коли в м. Мукачево було організовано 2-гу громаду, вона активно допомагала у її створенні, відвідувала людей, розповідала про своє життя, яке це щастя бути з Богом. Усе, що могла, що було в її силах, все робила для згуртування людей.

У 2000-му році мама все-таки вирішила поїхати до Ізраїлю і там залишилася до смерті. Померла вона у 2003 році у 82 роки, похована в місті Хайфа.

Хоча в нашому житті і є проблеми, Бог допускає їх для нас, проте і допомагає їх вирішувати.

Якщо людина вірна Богу, то в кінцевому підсумку, вона прийде до щасливого вирішення всіх своїх переживань і труднощів.

Це показує доля мого батька і нелегка доля матері, які зійшлися в одну для того, щоб вістка Євангелія розповсюджувалася по землі, щоб люди приходили до Бога.

Я вдячний Господу за досвід моєї мами».

Годуйте віру, а не сумніви.

Тоді сумніви помруть
з голоду.

Відповідь пастора

Чи буквально розуміти дні Творіння?

У католицизмі перші розділи книги Буття розуміються не як буквальный опис процесу творіння, а дозволяється розглядати їх як алегорію.

Лютерани також не сприймають перший розділ Буття буквально.

Багато православних богословів (наприклад о. Олександр Мень), наказують розуміти тут під «днем» деякий можливо дуже тривалий смисловий етап творіння всесвіту.

Свідки Єгови також вказують на те, що слово «день» означає не тільки добу, а часто вказує на невідомий відрізок часу.

Алегоричне трактування текстів Старого Заповіту не є результатом епохи прогресу, як думають деякі, але з'являється ще в ранньому юдаїзмі і отримує розвиток в епоху Нового завіту. Яскравий представник цієї школи юдаїзму — апостол Павло, учень Гамаліїла, який часто використовує алегорію у своїх посланнях. (Див. Галат 4:21-31).

У сучасних фундаменталістських і радикально-консервативних течіях протестантизму і православному гностицизмі теологи наполягають на буквальному розумінні перших розділів книги Буття: творінні світу за 6 днів.

Вік Всесвіту, обчислений таким чином, виявляється порівняно невеликим, істотно менше, ніж стверджує сучасна наука: 5700 років (за Масоретским текстом) або 7500 (за текстом Септуагінти), максимум — 10000 років.

При цьому, абсолютна більшість теологів, філософів і просто практикуючих християн усіх конфесій, сходяться на думці, що основна думка перших розділів Тори, не в тому, скільки повних обертів планета Земля зробила з моменту початку творіння і до появи Адама, але в тому, що Всевишній створив усе суще з нічого, тобто перевівши усе суще зі стану небуття в стан буття (лат. *productio totius substantiâ ex nihilo sui et subjecti*).

Біблія, на відміну від інших стародавніх оповідей, не знає теогонії — Бог існував завжди, і по Його Волі виник Світ. А також думка про те, що весь Світ виник частинами протягом певного періоду часу, від неорганічної неживої матерії до органічної живої: починаючи з неба, землі і світла і закінчуючи людиною; від простого до складного, від життя у воді до життя на суші, спочатку рослини, а потому вже й тварини.

Точний ж астрономічний період творіння Всесвіту, думаю, ми можемо дізнатися, лише запитавши про це в Небесному Єрусалимі, безпосередньо у Всевишнього.

Як довго Адам давав імена тваринам в шостий день творіння?

Ранок шостого дня творіння почався зі створення тварин. Це не вимагало багато часу, бо ми знаємо здатність Божу все здійснювати в одну мить.

Для ілюстрації можна порівняти швидкість перетворення води на вино у першому чуді Ісуса Христа (Ів. 2:7,8). Весь процес перетворення води у виноградний сік, який відбувається в лозі, що вбирає воду корінням з ґрунту і використовує її для дозрівання плоду і наповнення його поживним соком зайняв буквально секунди — від наповнення посудин до зачерпування їх вмісту.

Оскільки все творіння відбувалося моментально за словом Бога, нам зовсім не слід підраховувати кількість створених тварин, перемножувати це число на "мить", щоб знати, як довго це відбувалося.

Але основне питання не в створенні, а в "називанні і присвоєнні імен" усім цим тваринам. Дійсно, для того, щоб просто поглянути на сотні тисяч видів тварин потрібен був час, не кажучи вже про обдумування імен. Але невже саме присвоєння імені тваринам було головною метою цього параду?

"І сказав Господь Бог: Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього. І вчинив

Господь Бог із землі всю польову звірину, і все птаство небесне, і до Адама привів, щоб побачити, як він їх кликатиме. А все, як покличе Адам до них, до живої душі воно ймення йому.

І назвав Адам імена всієї худобі, і птаству небесному, і всієї польовій звірині. Але Адамові поміч Він не знайшов, щоб подібна до нього була. І вчинив Господь Бог, що на Адама спав міцний сон, і заснув він. І Він узяв одне з ребер його, і тілом закрити його місце" (Бут.2:18-21).

Зауважте, що справжньою метою того, що Бог провів тварин перед Адамом, було не назвати їх, а відчуття самотності.

Богу було необхідно, щоб Адам визнав Єву як свою подругу і помічницю, полюбив її, прийняв її як дар від Бога. І ця мета була досягнута Богом.

Для цього зовсім не потрібно багато часу. Досить було провести перед Адамом стрункий парад тварин, де всі йдуть попарно, щоб Адам забув про доручення давати імена і засумував про свою самотність.

А назвати всіх тварин вони могли і пізніше, вже удвох з Євою, радячись і вибираючи більш красиве і відповідне ім'я. І зовсім не було потрібно багатьох годин для того, щоб Бог здійснив Свій план і завершив творіння людини в шостий день.

200 запитань.....

“Біблія — наш найбільший авторитет і правило віри... Свідectва не применшують значення Слова Божого, але навпаки підносять Його і приваблюють свідомість людей до Нього...” Елен Уайт

151. Чому Христос повинен був прийняти людську природу?

«Прийнявши людську природу, Христос зміг зрозуміти випробовування і страждання людини, а також усі спокуси, які на неї чатують. Ангели, незнайомі з гріхом, не могли співчувати людині у її особливих випробуваннях. Христос прийняв природу людини і відчув спокуси, як і ми, щоб знати як допомогти всім людям» (Свідectва для церкви, т. 2 с.201).

152. У чому причина нерозуміння небесних істин?

«Хоч обмеженому людському

розуму і не під силу досягнути сонети Безмежного Бога і Його плани, та причина такого непевного розуміння небесних істин полягає у заблудженнях і неухважності. Часто свідомість слуги Божого засліплена людськими судженнями і перебуває під впливом думки, що він здатний зрозуміти лише частину істин відкритих в Його слові» (Велика боротьба).

153. Чи мають люди захист від сатани?

«Усі підступні зваблювання і незліченні підступи князя п'тьми, усі сили зла обрушуються на народ Божий, але йому забезпечена невпинна

охорона небесних ангелів. Бог дарує своїм дітям обіцянку благодаті і захисту тому, що йому відомо, з якими могутніми силами зла їм доведеться мати справу — з силами численними, сповненими рішучості і невтомними; з силами, небезпеку яких не можна недооцінювати» (Князь світу цього).

А ви знаєте, що...

... Елен звичайно, ніколи не задовольнялася досягненнями у своїй праці, і не сміла залишити її, щоб зосередити свою турботу на сім'ї. Велика частина її життя, подібно до ранніх років, була проведена в невпинній роботі на нових місіонерських полях.

Анонси подій.....

14.02 — Курси підготовки інструкторів для клубів «Шукачі пригод» та «Слідопит» на базі громади Луцьк-1. Початок о 10:00. Додаткова інформація за тел.: (093) 399 75 72 Андрій Савін.

4-14.02 — Євангельська програма на БВ "Барвінок". Проводить Віктор Бегас. Додаткова інформація за тел.: (093) 399 75 70.

5-20.02 — Євангельська програма за участю Мойсея Островського; Луцьк-1, вул. Володимирська, 69 б. Додаткова інформація за тел.: (093) 399 75 70

19-21.02 — Музичний конгрес за участю ЄАД та УУК. БВ "Барвінок". Додаткова інформація за тел.: (093) 748 77 47.

Травень 2016 — Фестиваль духових оркестрів у м. Львів.

Від редакції.....

Шановні читачі газети "Голос надії"! Наша мета не лише інформувати Вас про події в Західній конференції, але й ділитися знаннями. Тому ми відкриваємо рубрику "Відповідь пастора", де ви може отримати вичерпну відповідь на запитання які вас турбують. Надсилайте їх за адресою: babiy-rus@ukr.net

На обкладинці — канікулярна школа "Чашка чаю" у Володимирі-Волинському.

"Голос Надії" — газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня. Засновник — Церква Адвентистів сьомого дня. Свідectво про реєстрацію — РВН№345 від 4.10.2002 р. Відповідальний за випуск — директор Відділу інформації ЗК Руслан Бабій babiy-rus@ukr.net Редактор, комп'ютерна верстка і дизайн — Ольга Ношин. Редакційна колегія: Валентин Шевчук, Віталій Шевчук, Михайло Матвійчук, Руслан Бабій. Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви. Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел.: 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів а/с 6241. Друк ФОП Прокопович С.А. Наклад 600 примірників.